

Mijn ouderverklaring voor Agora-onderwijs

Miriam Creusen is Agora-ouder van twee kinderen op de eerste Agora-school van Nederland: Wings Agora Roermond. Zij maakte het pionieren van Agora mee en daarmee de flow en uitrol van het Agora-concept. Van 2016 t/m 2024 was zij actief betrokken bij Agora, door erover te bloggen, ouderparticipatie mee op te zetten en bij nieuwe scholen te vertellen over haar ervaringen met Agora. Zij ziet het Agora-concept als een lichtbaken voor de toekomst van onze kinderen.

We ontdekten Agora in 2016. Onze oudste zat in het eerste jaar middelbaar onderwijs op een traditionele school en met het zich

alsmaar aanpassen om binnen het systeem te kunnen voldoen zag ik steeds minder van haar. Wings Roermond was met het Agora-concept de enige school die echt anders was en ik liep er op een open middag naar binnen. Ik was meteen om. Wat een inspirerend schoolgebouw en hoe fijn voelde de sfeer aan! Ik haalde mijn dochter over een afspraak te

maken ter kennismaking. Mijn jongste ging ook mee en was er na dat bezoek van overtuigd dat hij ook naar Agora wilde. Wat Agora anders doet dan het traditionele onderwijs is dat het je kind 'heel' laat en niet vraagt om delen van zichzelf af te wijzen of te verbergen om zich aan te kunnen passen aan school en erbij te horen. Bij Agora kun je kinderen weer zien in hun 'kern'. De school is er voor het kind en niet andersom!

Wat ik heel belangrijk vind in het concept van Agora, is dat het jaargangensysteem los wordt gelaten en er geen onderscheid is in onderwijs-niveaus. Kinderen van verschillende leeftijden en niveaus zitten met elkaar in een coachgroep en zijn als het ware een soort van 'Agora-familie'. Ik vond het opzienbarend wat dat teweegbrengt: elk kind mag en kan zichzelf zijn en respect tonen voor anderen. Ik heb vol bewondering gekeken hoe de kinderen onderling met elkaar leren omgaan, vooral als je ervaart hoe uniek en verschillend ze allemaal zijn. Door deze uitgangspunten geeft Agora kinderen de natuurlijke ruimte hun sociale vaardigheden te ontwikkelen en legt ze een sterke basis voor

het burgerschap wat onze samenleving nodig heeft.

Als ouder ervoer ik, dat mijn kinderen van mij een andere ouderrol nodig hebben dan in het

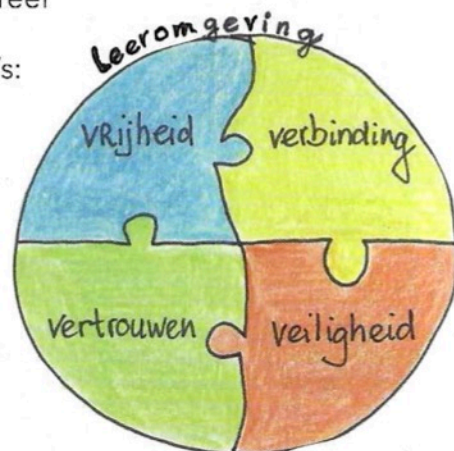
traditionele onderwijs om Agora te kunnen beleven. Bij Agora kijk je gewoon weer naar je kind, zoals je dat vroeger deed toen het leerde kruipen of lopen.

Een handje in de rug

houden bij het fietsen of erachter

lopen om pas in te grijpen als het nodig was. Het is vooral 'adem in, adem uit', observeren en ondersteunen als dat nodig is. Maar wel onvoorwaardelijk en met volledige aandacht! Om dat te kunnen, moet je als ouder eerst 'ontscholen' om Agora te gaan begrijpen en kunnen toepassen in jouw ouderrol.

Ontscholen voor ons ouders betekent dat we ons bewust worden van onze eigen overtuigingen en conditioneringen. Dat is belangrijk omdat je er tegenaan loopt in de leeromgeving die je kind bij Agora nodig heeft. In de loop der jaren beschreef ik die leeromgeving in vier V's: Vrijheid, Verbinding, Vertrouwen en Veiligheid. Vrijheid in verbinding gaat om het erbij mogen horen als jezelf. Dat kun

je in een omgeving die je veiligheid biedt om je zelf te durven laten zien en waarbinnen je vertrouwen ervaart. Vertrouwen in jezelf en de ander toont zich in openheid, congruentie, betrouwbaarheid en acceptatie van jou en de ander. Het bijzondere van Agora is, dat die Vier V's gelden voor de gehele community: Voor de kinderen, voor de coaches en voor de ouders. In zo'n leeromgeving ben je in staat verbindend met elkaar te communiceren. Daarvoor moet je willen openstaan, nieuwsgierig zijn en je kwetsbaar durven tonen. Net zoals we dat vragen van ons kind en van de coach.

kennen en de ander daardoor onvoorwaardelijk tegemoet te kunnen treden is de basis voor verbindend communiceren. Op die basis kun je elkaar aanspreken op de 'bedoeling' van Agora. En vergis je daar niet in, dat kan best confronterend zijn en het is niet vrijblijvend. Als het kind, de coach of de ouder zich niet committeert, dan werkt het niet. Je merkt dat dan duidelijk in de driehoek van kind, coach en ouder. Het belangrijkste risico is, dat je kind dan niet ervaart hoe Agora bedoeld is.

Het examentraject ervoer ik als de olifant in de porseleinkast van het Agora-concept. In de examenperiodes van beide kinderen, voelde ik me vaak een ouder met een 'gespleten persoonlijkheid'. Eigenlijk wilde ik dat ze konden blijven leren langs de weg van challenges en voor mijn part Agora verlieten zonder diploma, maar het feit is dat het diploma nog steeds het paspoort is voor het vervolgonderwijs. Het helpt als je kind goed weet wat het na Agora wil gaan doen, omdat het diploma dan betekenisvoller wordt en dat motiveert om het examentraject in te gaan.

Wat ik in de loop van de tijd bij mijn beide kinderen zag gebeuren is dat ze hongerig werden naar kennis en kennisoverdracht geen enkel probleem meer was. Iets willen weten is iets anders dan onderwezen worden. Als 'moeten'

Wat ik in de loop van de tijd bij mijn beide kinderen zag gebeuren is dat ze **hongerig werden naar kennis** en kennisoverdracht **geen enkel probleem** meer was. Iets willen weten is iets anders dan onderwezen worden.

'mogen' wordt, dan staan kinderen ook weer volop open voor kennisoverdracht vanuit hun nieuwsgierigheid en leergierigheid. Een belangrijke lichtknop die aangaat voor de rest van hun leven. Al blijft het een 'plaag' om na Agora weer in het traditionele vervolgonderwijs te stappen, dat vaak weinig begrijpt van de Agora-iaan en er niet echt goed mee kan omgaan. Agorianen maak je namelijk niks meer wijs... ze kennen zichzelf goed en weten wat ze wel en niet willen en hoe ze het beste zelf kunnen leren. Ze zijn ook bereid om andere paden te bewandelen die misschien iets langer duren of minder voor de hand liggen, maar ze komen er wel!

De grootste opbrengst van Agora zie ik in de persoonlijke ontwikkeling en het burgerschap die beiden ontstaan in de eerste jaren na ontscholing en in het uitvoeren van challenges. Ik zie het Agora-concept als een lichtbaken voor de toekomst van onze kinderen maar ook voor onze samenleving. Wat mij betreft zou de ideale situatie dan ook zijn, dat er een Agora komt voor de leeftijd van 0 tot 21 jaar waarin het kind zijn rugzak vult vanuit zijn eigen-wijsheid om vervolgens de wijde wereld in te trekken. Maar voordat we zover zijn zullen wij als volwassenen daar de weg voor vrij moeten maken door aan onszelf te werken om mee te kunnen met onze kinderen als we ze regie geven over hun eigen ontwikkeling. Het is absoluut de moeite waard! ■

Miriam Creusen